

[Kristen Amby.]

det store og hele kan vurdere dens Natur. Denne Traktat, som den højtærede Udenrigsminister sluttede i London, og som angaar Betalingsoverenskomst og Priser for vore Landbrugsprodukter, og de her i Danmark vedtagne Love angaaende Smør- og Flæskepriser har, hvad ogsaa rimeligt er, sikret vort Landbrug mod i det første Aar at komme ud for et katastrofalt Prislefald, der helt vilde umuliggøre Balance mellem Indtægt og Udgift. Dette var en nødvendig og rimelig Foranstaltning, men tillige det bedste Bevis paa, at en Politik, der ikke vil bygge paa Samarbejde mellem Staten og Erhvervslivet, simpelt hen i Dag er umulig. Det er ogsaa klart, at selv om vi alle ønsker og længes efter en hel Del Goder, vi var vant til — og vi haaber jo, at de inden saa forfærdelig længe maa komme —, maa Prioriteten med Hensyn til Import gives de Raavarer, hvoraf selve vort Velfærd er afhængigt. Ingen tør vel bestride, at Regeringen har gjort sig de allerstørste Anstrengelser i saa Henseende, og det er da ogsaa lykkedes at faa en begyndende Raavareimport i Gang.

Inden jeg nu gaar over til at omtale det, jeg vil kalde de almindelige Linier for Fremtidens Politik, ønsker jeg angaaende et bestemt, meget afgørende Spørgsmaal at sige nogle Ord.

Det konservative Folkeparti har, idet det har tilsluttet sig Trontalens Ord om vore nationalpolitiske Forhold, udsendt en offentlig Udtalelse, hvori det har sagt, at engang, naar det kunde ske i fuld Frihed og uafhængigt af øjeblikkelige Stemninger, maatte vi naturligvis, som altid paa Selvbestemmelsesrettens Grundlag, lade baade Befolkningen i den sydslesvigske Landsdel og Befolkningen her i Landet ved en fri Afstemning afgøre deres Skæbne, men samtidig har vi understreget, i Tilslutning til det andet Afsnit i Trontalens Ord herom, at man vilde beskytte det danske Mindretals nationale og kulturelle Interesser i Sydslesvig.

Det er klart, at det, der i Øjeblikket virkelig har Betydning, er, hvilken Støtte Danmark kan give vore danske Landsmænd Syd for Grænsen netop nu og i Sammenhæng dermed afværge Forhold, der for Fremtiden kan betyde en virkelig national Fare for vort Land. Jeg tænker her

paa det særdeles aktuelle Flygtningeproblem i Sydslesvig. Der skal i Øjeblikket findes omtrent lige saa mange Flygtninge fra andre Egne af det tyske Rige, som Folketallet i Sydslesvig er stort, nemlig ca. 300 000. I sig selv er dette farligt for Landsdelens Befolkning og medfører, at de danske som Mindretal faar en dobbelt saa stor Overvægt af tysksindede som før. Vi forstaar vel, at for hele den allierede Administration er Flygtningeproblemet meget stort og vanskeligt, og for saa vidt det drejede sig om en Overgangstilstand for den sydslesvigske Landsdel, maatte man haabe paa, at Overgangstiden blev kort, saa at Landsdelen igen kunde blive fri for fremmede Elementer.

Men Oplysninger, der lige er tilgaaet mig, gaar ud paa, at man nu paatænker at flytte et meget større Tal op ikke blot i Holsten, hvor der ligeledes findes et stort Flygtningetal, men ogsaa i Sydslesvig. Der tales her om indtil en Fordobling, ja mere, af det Tal, der allerede nu findes, saaledes at Folketallet i Sydslesvig skulde kunne blive op til det tredobbelte af, hvad det i Øjeblikket er. Enhver kan sige sig selv, hvilken Fare det vilde være, om vi Syd for vor Grænse fik et flere Gange saa stort tysk Folketal fastboende. Det forlyder, at en saadan Flytning, der væsentlig skal foregaa af Befolkningsdele fra Egnene Vest for Oderen, Schlesien og Sudeterland, vil finde Sted. Vi ved i hvert Fald, at en hel Del af denne Befolkning som Grænsebefolkning hører til de uroligste Elementer, der findes.

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om han er bekendt med disse Forhold, idet jeg gaar ud fra, at det maa være den danske Regerings Pligt over for vore allierede at pege paa Farene for Danmark som Nationalstat, hvis en saadan Folkeflytning til Grænseegnene umiddelbart Syd for os sættes i Gang i stort Omfang, og jeg gaar ud fra, at Regeringen vil lægge al sin Indflydelse og Energi over for vore allierede i Vægtskaalen, for at noget saadant kan undgaas. Thi i modsat Fald vil det gælde ikke blot det danske Mindretals Kaar Syd for Grænsen, som vi vil beskytte, men blive skæbnesvangert for Nordslesvig, ja, for hele den danske Befolkning.

Dertil skulde det nødig være kommet, at vi skulde begynde vor Tilværelse som